

JÁNOS EVANGÉLIUMA 9-10.

Az előző fejezet végén Jézust a zsidók majdnem megkövezték, mert azt állította, hogy „*mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok*”; ezért inkább eltávozott onnan.

Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert.

Az evangéliumokban ez az egyetlen lejegyzett eset, hogy Jézus egy születése óta beteg embert gyógyított meg. Az Apostolok Cselekedeteiben is találunk néhány olyan gyógyítást, amely olyanokat érintett, akiknek a betegségük már születésük óta megvolt.

Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?”

Voltak akkoriban olyanok, akik a születés előtti bűnről tanítottak, vagyis szerintük a gyermek akkor is bűnbe eshetett, amikor még az anyja méhében volt. Sokan hittek is ebben, és ezért tették fel ezt a kérdést Jézusnak a tanítványok. Akkoriban a rabbik Platónótól, a nagy görög filozófustól kölcsönözték azt a gondolatot, hogy az emberek már születésük előtt lélekként léteztek, és vártak arra, hogy testi formát ölthessenek. Egyesek jó szellemek voltak, mások pedig rosszak, ami a mormonok tanításával is egyezik.

Érdekes, hogy sokszor azt gondoljuk, hogy Isten közvetlen módon büntet meg minket, ha valamiben vétkezünk. „Isten büntet azért, mert valami rosszat tettem!” Úgy gondoljuk, hogy a nehézségek, a fájdalom, vagy a szükség azért ér utol bennünket, mert Isten így büntet minket a rossz tetteinkért. Ha ez valóban így lenne, akkor Istennek igazságosan kellene eljárnia ezzel az ítéletformával kapcsolatban - minden embernek, aki ugyanolyan bűnt követett el, ugyanazt az büntetést kellene kapnia érte.

Jelenleg nincs érvényben egy ilyen ok-okozati összefüggésben történő ítélkezés, de el fog jönni az idő, amikor Isten igazságosan fog ítélni mindenkit. Jelenleg viszont Isten célja, hogy magához vonja az embereket. Jézus megmondta, hogy „... az Isten nem azért küldte a Fiút a világra, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa”.

A Jóbot vigasztaló emberek is hasonló véleményen voltak: „Biztosan valami szörnyűséget tettél! Csak vallj be mindent Istennek! Miért tetézed tovább a nyomorúságodat, ne próbáld elhíttetni velünk, hogy ártatlan vagy! Senkit sem érnek utol ilyen szenvedések, hacsak nem követett el gonoszságot.” Mivel azonban Jób teljes történetét ismerjük a Bibliából, tudjuk, hogy nem Isten büntetése miatt szenvedett annyit, és nem is az általa elkövetett bűnök miatt. A sátán kísértette Jóbot azért, hogy Istennek bebizonyítsa, hogy Jób el fog bukni.

Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?”

Jézus így válaszolt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.

Nekünk - amíg nappal van - annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

Szerintem nem helyes a fordítás Jézus válaszában, mert azt sugallja, hogy az ember azért született vakon, hogy Isten cselekedhesse a jót az ő életében. Nem Isten azért tervezte el azt, hogy így szülessen, csak azért, hogy aztán Jézus hősként meggyógyíthassa. Ez egy hibás

értelmezés. Az eredeti görög szöveg nem tartalmaz semmiféle pontot, vesszőt vagy egyéb mondatjelet - ezeket a fordítók teszik hozzá, hogy értelmet adjanak a szövegnek. Ezúttal szerintem a helyes értelmezés szerint pontot kell tenni a „*Nem ő vétkezett, nem is a szülei*” – után. Azután egy új gondolat kezdődik: „*Azért, hogy nyilvánvalóak legyenek rajta Isten cselekedetei, nekem az Atya munkáját kell végeznem.*”

Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.”

Ezt mondta, és a földre köpött, sarat csinált a nyállal, és rákente a sarat a vakon született ember szeméire,

Szerintetek miért tette ezt Jézus? Nem tudom rá a választ, azt viszont tudom, hogy elég lett volna csak egyetlen szót szólnia, hiszen egy másik vak embert csak a szavain keresztül gyógyított meg Jerikóban. „*Jézus megkérdezte tőle, hogy ,Mit kívánsz, mit tegyek veled?’ A vak azt mondta: ,Mester, hogy újra lássak.’ Jézus ekkor így szólt hozzá: ,Menj el, a hited megtartott téged.’ És azonnal újra látott, és követte őt az úton.*“

Egy másik esetben Jézus megérintette a vak szemét, és megkérdezte, hogy „*‘Látsz-e valamit?’ Az felnézett, és így szólt: ,Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.’ Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent.*“

Most pedig ahelyett hogy csak szólna, vagy megérintené a szemét, egy igen érdekes dolgot tesz. Lehet, hogy csak tovább akarta feszíteni a húrt a vallási vezetőkkel, akik már így is fenték rá a fogukat, mert szombaton meggyógyította a sánta embert a Betesda-tónál. Törvényellenesnek számított a szombatnap sárkésztés is. Még olyan cipőt sem lehetett szombaton felvenni, amelyet be kellett csatolni, mert még az is munkának számított. Az ehhez hasonló értelmetlen törvénytárgyalások miatt Jézusnak ezen cselekedete is a szombat törvényének megszegését jelentette.

majd így szólt hozzá: „Menj el, mosakodj meg a Siloám-tavában” - ami azt jelenti: küldött. Az pedig elment, megmosakodott, és már látott, amikor visszatért.

A szomszédok pedig, és azok, akik látták azelőtt, hogy koldus volt, így szóltak: „Nem ő az, aki itt szokott ülni és koldulni?”

Egyesek azt mondták, hogy ez az, mások pedig azt, hogy nem, csak hasonlít hozzá. De ő kijelentette: „Én vagyok az.”

Erre ezt kérdezték tőle: „Akkor hogyan nyílt meg a szemed?”

Ő így válaszolt: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szeméimet, és azt mondta nekem: Menj a Siloámhoz, és mosakodj meg. Elmentem tehát, megmosakodtam, és most látok.”

Figyeljük meg, hogy az ember, miként mondja el lépésről lépésre, hogy kicsoda Jézus. Most még csak annyit tud, hogy egy Jézus nevű ember gyógyította meg.

Megkérdezték tőle: „Hol van ő?” „Nem tudom” - felelte.

Ezt a nemrég még vak embert a farizeusok elé vezették.

Az a nap pedig, amelyen Jézus a sarat csinálta, és megnyitotta a szemét, szombat volt.

Jézus két szombatnap törvényt is megszegett, hiszen a gyógyítást sem engedélyezték ezen a napon. Semmiféle gyógyítási műveletet nem lehetett aznap végezni. Ha megvágta a sarkadat, nem engedhetél rá hideg vizet, mert az gyógyhatású volt. Szenvedned kellett, amíg a

szombatnak vége nem lett és utána kezdhetted a gyógyítást, de addigra már túl késő volt. Megmenthettél egy életet, de nem kezelhettél semmilyen betegséget szombaton.

Ekkor a farizeusok is megkérdezték tőle, hogyan jött meg a látása. Ő ezt mondta nekik: „Sarat tett a szemeimre, aztán megmosakodtam, és most látok.”

Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” Mások így szóltak: „Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?” És meghasonlás támadt köztük.

Ezért ismét a vakhoz fordultak: „Te mit mondasz őróla, hogy megnyitotta szemedet?” Ő azt mondta, hogy próféta.

Az előzőekben annyit mondott Róla, hogy egy Jézus nevű ember gyógyította meg, most kijelenti, hogy próféta.

A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és megjött a látása, amíg oda nem hívták a szüleit,

és meg nem kérdezték tőlük: „A ti fiatok ez, akiről azt állítjátok, hogy vakon született? Akkor hogyan lehetséges, hogy most lát?”

Szülei pedig így válaszoltak: „Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született, de hogy most mimódon lát, azt nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg a szemét, azt sem tudjuk. Tőle kérdezzétek meg, nagykorú már, majd ő beszél önmagáról.”

Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megegyeztek abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából.

Ezért mondták a szülei: „Nagykorú már, tőle kérdezzétek meg.”

Odahívták tehát másodszor is a nemrég még vak embert, és ezt mondták neki: „Dicsőítsd az Istent: mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.”

Erre ő így válaszolt: „Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: bár vak voltam, most látok.”

Ekkor megkérdezték tőle: „Mit tett veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?”

Ő így válaszolt: „Megmondtam már nektek, de nem hallgattatok rám. Miért akarjátok ismét hallani? Talán ti is a tanítványai akartok lenni?”

Megszidták, és ezt mondták: „Te vagy az ő tanítványa, mi a Mózes tanítványai vagyunk.

Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, de erről azt sem tudjuk, hogy honnan való.”

Az ember így válaszolt nekik: „Ebben az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, mégis megnyitotta a szememet.

Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket; de ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt meghallgatja.

Sokan ezt a verset Biblia alaptanításként kezelték: „*Tudjuk, hogy az Isten nem hallgat meg bűnösöket*”. De ezt a verset szövegkörnyezetéből kiragadva nem lehet azt állítani, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösök imáját, mert ez egy meg nem tért, volt vak ember és a farizeusok közötti beszélgetés része. Az ember itt nem egy bibliai alapigazságot, hanem egy olyan gondolatot közöl, amely akkoriban széles körben elterjedt.

Sokan mégis - ez alapján - azt állítják, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösök imáját; de ez nem így van, mert a Biblia nem támasztja ezt alá. Meghallgatja-e Isten a bűnösök imáját? Milyen állapotban fogadtad be Őt az életedbe? Ha nem hallaná meg a bűnösök imáját, akkor egyikünk sem üdvözlne. Isten igenis meghallgatja a bűnösöket - ez az ő kegyelmének megnyilvánulása.

Dávid is beszélt arról, ha viszont én, aki Isten gyermeke vagyok, imám közben bűnös gondolatokat engedek a szívembe, akkor az Úr nem hallja meg azt az imádságot. Az Ézsaiás 59. fejezete szerint „Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől.” A bűn elválaszthat Istentől téged, de nem lehet azt állítani, hogy Isten nem hallja meg a bűnösöket, amikor imádkoznak.

Jézus mondta, hogy „A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza.” Isten meghallotta a bűnös ember imáját. Azt is olvashatjuk „mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel...” De a füle a bűnösök felé is nyitott, amikor azok Isten kegyelméért és segítségéért esedeznek. Isten együttérző és kegyelmes.

Örök idők óta nem hallotta senki, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született ember szemét.

Ha ő nem volna Istentől való, semmit sem tudott volna tenni.”

Erre így felelt neki: „Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket?”

A farizeusok okoskodásukkal azt akarták elérni, hogy Jézusnak ne legyen igaza. Szerintük az ember vaksága bűnének következménye volt. Jézus világosan megmondta, hogy nem követett el bűnt, a farizeusok mégis ezt feltételezték róla.

És kiközösítették.

Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel te az Emberfiában?”

Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?”

Jézus így felelt neki: „Látod őt, és aki veled beszél, ő az.”

Erre az ember így szólt: „Hiszek, Uram.” És leborulva imádta őt.

Ez a negyedik fejezetben történt beszélgetésre emlékeztet, amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélgetett a kútnál: „Az asszony így felelt: ,Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.’ Jézus ezt mondta neki: ,Én vagyok az, aki veled beszélek.’”

Ezt a meggyógyított embert kiközösítette a szervezett vallás világa. Kiutasították, de Jézus megtalálta és magához vette.

Jézus pedig ezt mondta: „Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.”

Meghallották ezt azok a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: „Talán mi is vakok vagyunk?”

Jézus ezt mondta nekik: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.”

Egy közmondás szerint „Senki sem olyan vak, mint az, aki nem akar látni”. Ez volt a helyzet a farizeusokkal is: ők azt állították, hogy látnak, azt állították, hogy mindenkinél jobban értik az Írásokat, mégis visszautasították, hogy valóban meglássák a valóságot. Az ember tudása alapján fog megítélni. A farizeusok birtokolták a tudást, látták a fényt, de nem akartak a világosságban járni.

A tizedik fejezet folytatása ennek az eseménysorozatnak. Jézus azt mondja:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másfelől hatol be, az tolvaj és rabló;

Később kijelenti, hogy Ő maga az ajtó. Ha egy ember bármely más úton akar jönni, az rabló. *„Én vagyok az út”* – mondja később Jézus. Ha a jó cselekedeteid vagy a vallásosságod alapján akarsz bejutni a mennyországba, akkor ez soha nem fog sikerülni. Jézus azt mondta: *„Én vagyok az út, az igazság, az élet; senki sem jöhet az Atyához csak énáltalam.”*

Dr. Adam Smith éveken át járta a Szentföldet, és így igen nagy kulturális ismeretre tett szert az ottani emberek életével kapcsolatban. Egy lenyűgöző könyvet írt biblikus háttérrel, melyben többek között beszámol arról, hogy egy napon egy pásztorral beszélgetett, aki elmagyarázta neki, hogy miként terelik este a juhokat az akolba, ahol azok biztonságban lehetnek. Dr. Smith, látva az aklot, így szólt: *„Ezen nincs semmilyen ajtó, hogyan tudják megakadályozni a juhokat abban, hogy elmenjenek?”* A pásztor azt válaszolta: *„Én vagyok az ajtó. Ha már minden juh odabent van, akkor lefekszem a nyílás elé és itt alszom. Egyetlen juh sem jöhet ki és egyetlen farkas sem mehet be, csak a testemen keresztül.”* A pásztor nem ismerte a Bibliát, nem onnan vette a szavait, de mégis azt mondta, hogy *„Én vagyok az ajtó.”*

Jézus erről az akolról beszélt, amikor azt mondja:

de aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora.

Ennek ajtót nyit az ajtóőr, és a juhok hallgatnak a hangjára, a maga juhait pedig nevükön szólítja és kivezeti.

Este több nyáját is bevezettek az akolba, az éjszaka során a juhok összekeveredtek. Reggel amikor a pásztor ki akarta vezetni őket a legelőre, odaállt az ajtóhoz és hívta őket. A juhok ismerték a hangját, kijöttek a többiek közül és követték őt. Hiába próbálnád utánozni azt a hangot, a juhok nem követnének téged, mert ismerik a pásztoruk hangját és csak neki engedelmesskednek.

Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik.”

Mit is jelent mindez lelki síkon? A világ kétféle emberből áll: azokból, akik az Ő juhok és azokból, akik nem azok. Ő ismeri a juhok nevét és a nevükön szólítja őket. Számomra minden juh egyformának tűnik. Figyeltem a juhokat a domboldalon - mind egyformák, de a pásztor aki őrzi őket, a nevükön szólítja őket, például olyankor, ha a juhok közül egy el szeretne kóborolni. Füttyent egyet és a puli rögtön utánaered és visszatereli azt a nyájhoz. Így ismer téged is a mennyei Pásztorod, a neveden szólít. Amikor a pásztor hívja a juhokat, minden juh hallja az Ő hívó hangját, de csak a saját juhok fogják követni őt.

A Római levél 8. fejezetében azt írja Pál: *„Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta...”*

Annak ellenére, hogy mindenki hallja a hívását, csak az Ő juhok válaszolnak. Honnan tudhatod, hogy az Ő juha vagy-e vagy sem? Abból, hogy válaszoltál-e a hívására. Ha igen, akkor az Ő bányája vagy, ha nem, akkor nem vagy az Ővé. Ilyen egyszerű.

Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit jelent, amit mondott nekik. Jézus tehát így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony, mondom néktek: én vagyok a juhok ajtaja. Aki énelőttem jött, mind tolvaj és rabló, de a juhok nem is hallgattak rájuk.

Itt nem Mózesre vagy Illésre utal, amikor azt mondja, hogy aki előtte jött az tolvaj és rabló. Ő arra a velejéig rohadt vallásos rendszerre utal, amivé a judaizmus vált ekkorra; egy más utat kerestek Istenhez, megpróbálták az embert a cselekedetein keresztül eljuttatni Istenhez. Jézus a farizeusok ostoba törvényeskedését támadta itt.

Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és lefelőre talál.

„Én vagyok az ajtó“, mondja Jézus, a judaista vallási rendszer nem fog Istenhez juttatni, csak rajtam keresztül juthatsz Hozzá.

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson

Pontosan ezt teszik a tévtanítások, téves vallási rendszerek az emberekkel: lopnak és rabolnak, és végül pedig elpusztítanak. Jézus azonban így folytatja:

én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.

Mekkora ellentét a vallási rendszerek és a kereszténység között! Sajnos a kereszténységet gyakran a világ egyik vallásának tüntetik fel. De a kereszténység nagyon távol áll egy vallási rendszertől. Ez azonnal nyilvánvalóvá válik, ha tanulmányozzuk a vallási rendszereket és összehasonlítjuk azokat a kereszténységgel. Az alapvető különbség abban áll, hogy a vallásokat egytől egyik az a törekvés jellemzi, hogy az ember el akarja érni Istent. Ha egy rajzot kellene készítenem, amely a vallást jelképezi, akkor egy kört rajzolnék, amely a Földet jelképezi, egy felemelt kezű embert rajzolnék rá, amint megpróbálja elérni Istent. Az ember a Földről indul ki, és megpróbál elérni a mennyországig, az örökkévalóságig, Istenig. A vallásos rendszerek mind arról szólnak, hogy az ember miként próbál hidat építeni Istenig. De bármilyen magasra is nyújtózó, nem tudsz kinyúlni a végesből a végtelenbe, mert ez lehetetlen. Ha a kereszténység rajzát kellene elkészítenem, akkor a Földet jelképező körön álló emberhez egy mennyből lenyúló kezet rajzolnék. A kereszténység Isten törekvése arra, hogy elérje az embert.

Amikor Jákób menekült a testvére, Ézsau, elől és Bételbe érkezett, talált egy nagy követ, amelyet párnaként használt, és mivel nagyon kimerült a menekülés közben, elaludt. Álmában egy létrát látott, amely a földtől az égig ért, és az Úr a létra tetején állt. Az angyalok pedig le-föl jártak ezen a létrán a mennyország és a föld között. Amikor reggel felkelt hatalmas lelkesedéssel mondta: „Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam!“ „Az este félve, fáradtan, tele aggodalommal és fájdalommal érkeztem ide, még nem voltam tudatában Isten jelenlétének. Ez a hely egy elhagyatott, sziklás, terméketlen terület. Nem tudtam, de most már tudom.“ Figyeljük meg az igeidők használatát: „Az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! ... De most már tudom.“

A vallás ezt a létrát a földről kiindulva kezdi építeni, hogy felérjen a mennybe. A kereszténység esetében ez fordítva van: a végtelen éri el a végest. Ezt én el tudom fogadni, mert a végtelen Isten le tud nyúlni, hogy elérje a végest, de a vallással hatalmas problémáim vannak. A véges akarja elérni a végtelent, ami nem fordulhat elő.

Amikor Jézus először hívta a tanítványait azt mondta egyiküknek: *„Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni.”* És hozzátette: *„Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.”* Mit mondott ezzel? *„Én vagyok Jákob létrája, én vagyok az út Istenhez. Meglátjátok, hogy a mennyország megnyílik és Isten építi a létrát, ami én vagyok, ezen keresztül az ember eljuthat Istenhez.”*

A vallásos rendszerek egytől egyig tartalmazzák azt a kötelesség- és munkarendszert, amelynek meg kell felelned – legalábbis szerintük - ahhoz, hogy Isten elfogadjon téged. A kereszténység azt állítja, hogy Isten nem a cselekedeteiden keresztül fog elfogadni téged, mert ezek annyit érnek a szemében, mint a szennyes rongyok. Hitre van szükséged ahhoz, hogy Isten szemében elfogadható legyél. Nem megigazulást érő cselekedeteken keresztül, hanem hit által fog az ember Isten elé kerülni.

A vallás azt állítja, hogy elég jónak kell lenned ahhoz, hogy Isten elfogadhasson téged; a kereszténység szerint nem lehetsz elég jó ahhoz, hogy Isten elfogadjon téged. Isten csakis a Fia által fogad el téged: *„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”*

Jézus azt mondta: *„én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”* Mekkora hazudik sátán a keresztény élettel kapcsolatban. A sátán munkája volt az, hogy a kereszténységet vallássá változtassa. Be kell vallanunk, hogy sajnos igen jól sikerült ez neki. Nagyon sok helyen a kereszténység vallássá alakult át, és az átalakulással együtt az igazi kereszténység kihalt. Csak a külsőségek maradtak meg, amelyekre Pál már a maga idejében felhívta olvasói figyelmét. Szerinte az ilyen kereszténység erőtlen és élettelen.

A vallás rámutat bizonyos dolgokra, melyek cselekvése Isten előtt elfogadhatóvá tesz téged, de nem adja meg a dolgok cselekvéséhez szükséges erőt. Jézus megmutatta az utat, de ugyanakkor azt is kijelentette, egyedül nem fog menni, nem tudjuk magunk megcsinálni. Ha azonban hiszünk Benne, akkor Ő bennünk fog lakozni, átveszi az életünk feletti irányítást, és erőt ad ahhoz, hogy olyan dolgokat tegyünk meg, amelyekre a saját erőnkől képtelenek lennénk. Jézus azt akarja, hogy bőségben éljünk, és ez a bőseég az Atyával való kapcsolatunkban nyilvánul meg.

Egyetlen vallás sem biztosítja azt az erőt számodra, amely segítene abban, hogy a tanítása szerint élj. Csak a kereszténység pumpálja beléd Isten erejét, hogy olyan életet élhess, amelyet Isten elrendelt számodra.

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és elszéleszti őket.

Jézus rámutat arra, hogy mi a különbség a valódi pásztor és a béres között. Egy fiatalember egyszer odajött hozzám, mert egy gyülekezet felkérte, hogy legyen a lelkipásztoruk. Elment hát a gyülekezetbe, ahol Igét hirdetett, és az embereknek nagyon tetszett. Aztán találkozott a gyülekezet vezetőivel, akik elmondták neki, hogy mekkora lesz a fizetése, mik lesznek a kötelezettségei, valamint, melyek azok a szabályok, amelyekhez tartania kell magát.

Azért jött hozzám, mert nem tudta, hogy elfogadja-e a felkérést. Én azt tanácsoltam, hogy ne fogadja el azt, mert szerintem az illető gyülekezet nem pásztorot keresett, hanem bérest.

„Felfogadnak arra, hogy légy a lekipásztoruk, hogy azt mondd majd, amit hallani akarnak és azt csináld, amit mondanak.“ Nem pásztort keresnek, hanem bérest, és én nem szívesen lennék senki bérese, a szolgáltatásaim nem eladók.

A bérest nem nagyon érdekli a nyáj, a pásztort viszont annál inkább. A pásztor ismeri a juhait, szereti a nyáját, az életét is odaadná értük. A béres viszont veszély esetén menekül, mert csak egy béres – miért várnánk többet tőle? A többi vallás mind béresként viselkedik. Elfutnak és ott hagynak téged a farkasok prédájaként, akik széttépik és szétszélesztik a nyáját.

A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal.

Manapság is nagyon sok béres található az egyház berkeiben. Nem nagyon érdekli őket a nyáj, mert ők béresek. Csak azt akarják, hogy jól megfejjék Isten nyáját. Éjszakánként azon törik a fejüket, hogy milyen új módszert találjanak ki arra, hogy még több pénzt csikarjanak ki az emberekből. Hatalmas pénzeket költenek arra, hogy profikkal írassák meg azokat a leveleket, amelyekben szép szavakkal ejtik csapdába a gyanútlan bárányokat, a nyereség érdekében.

A pásztor fő foglalatossága az, hogy táplálja a nyáját, jó legelőkre terelje a bárányokat, ahol növekedni tudnak. Jézus azt mondta Péternek: „*Legeltesd az én bárányaimat!*“, Péter pedig később ugyanezt a tanácsot adta tovább másoknak.

Isten nagyon megáldott minket, megáldotta befektetéseinket. Olyan bőséget hozott ránk, amit elképzelni sem tudtunk azelőtt. Ezért hálát adok Istennek, hogy lehetőséget ad arra, hogy minden évben fizetésem felét vissza tudom adni a gyülekezetnek. A fiam azt kérdezte, hogy „Apa miért prédikálsz még mindig? Már régen nyugdíjba vonulhattál volna! Még a fizetésed felét is visszaadod. Miért nem vonulsz vissza és miért nem élsz nyugalomban és bőségben? Miért hajtasz annyira még mindig? Már nincs erre szükséged.“ Elmosolyodtam és azt kérdeztem, hogy „Akkor meg mit fogok csinálni? Itt a szívem. Isten nyájának legeltetése az életem, a szerelmem. Annyira szeretem, hogy akár teljesen ingyen, fizetés nélkül is itt lennék veletek.“ Nagy kiváltság látni, hogy miként munkálkodik Isten. Időnként meghívásokat kapok, hogy előadást tartsak és a szervezők rákérdeznek, hogy mekkora a honoráriumra tartok igényt. Hatalmas élvezet azt mondani, hogy egy nagyon gazdag Atyám van, aki az összes költségemet állja – nem kérek semmilyen honoráriumot.

Mekkora áldás, hogy ingyen kapjuk azért, hogy ingyen adhassuk tovább. Hálát adok Istennek azért a pozícióért, amibe helyezett. Akárcsak Pál, én sem vagyok megvásárolható egyetlen ember által sem, mert Istennek tartozom elszámolással, az Ő szolgája vagyok, az Ő munkáját végzem. Nem vagyok béres, hanem pásztor, aki a nyáját táplálja, legelteti.

Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.

Itt rólunk, nem pedig zsidókról beszél, mert Krisztusban nincs zsidó, nincs görög, barbár vagy pogány, mert mind egyek vagyunk Benne. Nincs ranglétra, mert mind egyformák vagyunk Krisztusban. Rövid haj vagy hosszú, ing és nyakkendő, mind egyformák vagyunk Benne. Ő a közös nevező, Aki minden emberek által emelt akadályt lerombol, amelyet azért építettek, hogy megkülönböztessék magukat másoktól.

Az egzisztencialista filozófia egyik legszomorúbb mellékterméke, hogy az embert elszigeteli. Azt állítja, hogy nincs egy közös igazság-alap, csak az számít, hogy te személyesen milyen tapasztalatokat szerzel, és ezek alapján te magad döntöd el, hogy valami igaz-e vagy sem. De ez az igazság csak számodra lesz az, mert a melletted levő ezt egészen másként értelmezheti, ezért egyedül maradsz, elszigetelve a többiektől.

A modern művészet az egzisztencialista filozófia kifejeződése. A festmény úgy néz ki, mintha valaki egy vödör festéket ráloccsantott volna a vászonra, amely onnan lefolyt, majd az illető művész felvett volna egy kék labdát és odavágta volna néhányszor a vászonhoz. Utána pedig címet is ad a festménynek: Naplemente a Grand Canyon felett. Nézed a képet és valaki melletted állva megjegyzi: „Ó, ugye milyen gyönyörű!” Azt kérdezed magadban, hogy ugyan mit láthatnak ezek ebben? A kritikusok kijelentik, hogy ez egy kiemelkedő darab. Itt egy szem, ott egy sarok, majd egy kéz a kép sarkában ledobva – klasszikus művészet! Én meg nem látok semmit seholl! De pontosan ez a lényeg, mindenki magának értelmezi a dolgokat.

A történetek is úgy érnek véget, hogy nincs igazán megoldásuk. A főhős elsétál az úton a messzeségbe és nem tudod, hogy kiveszi-e a revolverét és fejbe lövi-e magát; vagy lehet, hogy hazamegy és kibékül a feleségével és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. A megoldás-nélküliség a lényeg, az hogy te magad fejezd be a történetet, mert ez az egzisztencialista filozófia kifejeződése – mindenki a maga számára értelmezi a dolgokat.

Szerintem gyakran ez az írók szenilitását is kifejezi, mert ők maguk sem tudják, hogy mit is akarnak mondani, de nagyon menőnek tűnik, mert senki sem érti a dolgot. „Kiváló, lenyűgöző!” – mondják, de nem értik, hogy ez elszigetel minket egymástól. Ez a saját kis szigetemre számúz engem és senki nem érzi azt, amit én, senki nem gondolkodik úgy mint én, ezért nagyon egyedül érzem magam a nagyvilágban. Az ember falakat épít maga és mások közé, de Jézus tudja, hogyan kell ezeket a falakat ledönteni. Összeköt minket, egybefon és kijelenti, hogy „*Én vagyok az igazság*”, egy egyetemes igazságot biztosít számunkra, ez az igazság pedig maga Jézus. Pál írta, hogy „*Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egygétette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést.*”

Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem.

Jézus előrevetíti saját halálát és feltámadását, amely innen számítva körülbelül 5 hónap múlva történik meg.

Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.

Jézust nem ölték meg a keresztre feszítéssel, csak feltették a keresztre, de Ő maga bocsátotta el a lelkét. Elvette tőlük annak a lehetőségét, hogy maguk ölhessék meg, nem is lettek volna képesek erre, Ő küldte el a lelkét és azt mondta: „*‘Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!’ És ezt mondva meghalt.*” Bebizonyította, hogy Ő maga adta oda az életét és három nap múlva, a feltámadásával, azt is bebizonyította, hogy hatalma van arra, hogy visszavegye azt.

Ismét meghasonlás támadt a zsidók között e beszédek miatt. Sokan így szóltak közülük: „Ördög van benne, és őjörg: mit hallgatok rá?”

Mások ezt mondták: „Nem megszállott ember beszédei ezek. Vajon meg tudja-e nyitni az ördög a vakok szemét?”

Ezen a ponton egy igen éles határ választotta el az egyik csoportot a másiktól.

Itt most egy időkiesés következik, a következő vers eseményei két hónappal később, decemberben játszódnak. Az előző vers eseményei a lombsátor ünnep alatt, októberben történtek Jeruzsálemben. A decemberi események szintén Jeruzsálemben történnek, de már a templomszentelés ünnepe alatt, december 25-én.

A templomszentelés ünnepe alatt Makkabeus Judás templomtisztítására emlékeztek, amely a szíriai vezető, a görög Antiochius általi megszenteltelenítést követte.

Amikor eljött a templomszentelés ünnepe, Jeruzsálemben tél volt.

Jézus a templomban, a Salamon csarnokában járt.

Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: „Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!”

Jézus így válaszolt nekik: „Megmondtam nektek, de nem hisztek.

Jézus már megmondta korábban, hogy *„Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok”*. A farizeusok azonban azt akarták hallani, hogy *„Én vagyok a Messiás”*, Jézus viszont nem adta meg nekik ezt az örömet. Korábban azt kérdezte a tanítványaitól, hogy *„Hát ti kinek mondtok engem?”* *Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”* Jézus így válaszolt neki: *„Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”* Kiletét tehát elismerte a tanítványok előtt.

A samáriai asszony azt mondta, hogy *„Tudom, hogy eljön a messiás, aki Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.”* Jézus ezt mondta neki: *„Én vagyok az, aki veled beszélek.”* A zsidóknak viszont nem jelentette ki egyértelműen kiletét, pedig a saját szájából akarták hallani.

Jézus így válaszolt nekik: „Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem

A vak ember szemének megnyitása vagy a sánta ember meggyógyítása olyan csodák voltak, amelyek melette tanúskodtak. Ezekről a dolgokról olvashatunk Ézsaiás Messiásra vonatkozó próféciáiban könyvének 61. fejezetében.

de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.

Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.

Két hónappal később is ugyanarra a témára tér vissza, amiről korábban beszélgetett a farizeusokkal: a nyájához, amely követi Őt.

Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

Amikor ezt olvasom, olyan nagy hálát érzek, mert nyájának egyik tagja lehetek. Mennyre hatalmas bizonyosságot jelent ez nekem! Hallottam a hangját, válaszoltam rá, követem Őt és

megkaptam az örök életet. Soha nem fogok elveszni és egyetlen ember sem ragadhat ki engem az Ő kezéből.

Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.

Én és az Atya egy vagyunk.

Elég világosan fogalmazott? *„Én és az Atya egy vagyunk.”* Jézus itt bejelenti az igényét arra, ami valójában az Ővé, hiszen egyenlő az Atyával. A filippiekhez írt levél második fejezetében olvashatjuk: *„mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel.”* Most már megértették az üzenetet, az ő szemükben ez istenkáromlás volt.

Ekkor újra köveket vittek oda a zsidók, hogy megkövezzék.

Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Sok jó cselekedetet vittem véghez előttetek az én Atyám nevében: ezek közül melyik cselekedetem miatt köveztek meg engem?”

Azért fogtok megkövezni, mert megnyitottam a vak szemét, vagy azért mert meggyógyítottam a sánta embert a Betesda-tónál?!

A zsidók így feleltek neki: „Nem jó cselekedetért kövezünk meg téged, hanem káromlásért, és azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

Pontosan értették, hogy mit mondott Jézus, amikor azt állította, hogy *„Én és az Atya egy vagyunk”* - ember léteire Istenné tette magát.

Jézus így válaszolt: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?”

Itt azt is világosan megmondja, hogy Ő írta a törvényeiket.

Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten igéje szólt, márpedig az Írást nem lehet érvénytelenné tenni,

akkor, akit az Atya megszentelt, és elküldött a világba, arról ti azt mondjátok: Káromlást szólsz, mert azt mondtam: az Isten Fia vagyok?!

Ha nem az Atya munkáját végzem, akkor ne higgyetek nekem. Mit értett az alatt, hogy *„isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten igéje szólt?”* Az idézet a 82. Zsoltár 6. verséből való: *„Azt mondtam ugyan, istenek vagytok, a Felséges fiai mindnyájan.”* Ezzel függ össze a 2 Mózés 22:7-8. A 2 Mózés 22-ik fejezetében Isten azt a törvényt adja a népnek, amelyet a bírónak az emberektől számon kellett kérniük. Így kellett végrehajtaniuk a törvényt: *„De ha nem találják meg a tolvajt, akkor a ház gazdáját állítsák az Isten elé, hogy nem nyújtotta-e ki a kezét embertársának a tulajdonáért. Minden hűtlen kezelés dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, bármilyen elveszett dolog az, amiről valaki azt mondja, hogy az övé, kettejük ügye kerüljön az Isten elé, és akit az Isten bűnösnek ítél, adjon kétszeres kártérítést a felebarátjának.”*

Nem találod a zakódat, pedig már mindenütt kerested a házban. Amikor a boltban találkozol a szomszédoddal, meglátod, hogy rajta van a zakód. „Hé, ez az én zakóm!” – „Nem a tied, ez az enyém”, mondja a szomszéd – „nemrég vettem a vásárban.” Vitakoztok, de ő tagadja, hogy ellopta volna tőled, ezért elmentek a bíróhoz. Érdekes dolog, hogy a „bírák” szóra az „elohim” található a héber szövegben, ami Istent is jelöli. A bírák tehát, Istenhez hasonlóan, az emberek

fölött állnak, mert a döntéseik meghatározzák az emberek sorsát, és Istent képviselve bírászkodnak. Akiket tehát isteneknek hívtak, azok a bírák, akik az emberek fölött bírászkodnak. Ez tehát nem arról szól, - mint ahogy a mormonok állítják, - hogy ha te egy jó mormon vagy, akkor te és a feleséged majd valahol egy másik földön vagy bolygón istenek lehettek. Ez csak annyit jelent, hogy a bírákat azért nevezték isteneknek, mert nekik kellett közvetíteniük Isten emberek feletti ítéletét.

Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, ne higgyetek nekem; de ha azokat teszem, akkor ha nekem nem is hinnétek, higgyetek a cselekedeteknek, hogy felismerjétek és tudjátok: az Atya énbennem van, és én az Atyában.”
Ekkor ismét el akarták fogni, de ő kimenekült a kezük közül.
Jézus újra elment a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol korábban János keresztelt, és ott tartózkodott.

Egészen addig tartózkodott itt, amíg utolsó útjára nem indult Jeruzsálembe. Közben pedig Mária és Márta hívására elment Lázárt feltámasztani.

Sokan mentek oda hozzá, és azt mondták, hogy János nem tett ugyan egyetlen csodát sem, de mindaz, amit János ő róla mondott, igaz volt.
És ott sokan hittek benne.

Az emberek, akik azon a vidéken laktak emlékeztek, hogy mit mondott János Jézusról: „De közöttetek áll az, akit ti nem ismertek, aki utánam jön, és akinek saruja szíját megoldani sem vagyok méltó.”

Jézus a következő hónapokban, decembertől ápriliséig, a Jordán mellett fog tartózkodni.